

2 ซามูเอล 6:1-16

ชีวิตของดาวิด: บุรุษผู้ซบซ้อนตามพระทัยของพระเจ้า

สาธุคุณไบรอัน นอร์ธ

โบสถ์โรสฮิลล์ เคิร์กแลนด์ รัฐวอชิงตัน

20 กรกฎาคม 2025

วันนี้เราจะเดินทางต่อผ่านชีวิตของดาวิด ท่านเป็นบุรุษผู้ซบซ้อนตามพระทัยของพระเจ้า และเข้านี้เราจะเห็นเหตุการณ์ที่น่าสนใจที่สุดเหตุการณ์หนึ่งในชีวิตของท่าน หรืออาจจะถึงขั้นน่าขนลุกด้วยซ้ำ เราอยู่ใน 2 ซามูเอล 6:1-16 ณ จุดนี้ นับตั้งแต่ข่าวสารครั้งล่าสุดของเรา กษัตริย์ซาอูลได้สิ้นพระชนม์ และดาวิดได้ขึ้นครองราชย์แล้ว ผมอยากอ่านข้อความนี้ในหลายๆ ส่วน และตอบคำถามบางข้อที่เกิดขึ้น จากนั้นผมอยากใช้เวลาสักครู่พิจารณาว่าการนมัสการพระเจ้ามีความหมายอย่างไร ผมเชื่อว่ามันคือประเด็นหลักที่เราจะได้เรียนรู้จากข้อความนี้ การนมัสการคืออะไร? การนมัสการจากใจเป็นอย่างไร? เอาละ มาเริ่มกันที่ข้อพระคัมภีร์ประจำวันนี้ 2 ซามูเอล 6 กันก่อน เราจะอ่านหัวข้อแรกก่อน...

ดังนั้น ดาวิดจึงกำลังนำขบวนแห่เพื่อนำหีบพันธสัญญาของพระเจ้า หรือที่มักเรียกกันว่าหีบพันธสัญญา จากบาอาลาห์ไปยังเยรูซาเล็ม ดาวิดได้สถาปนาเยรูซาเล็มเป็นฐานที่มั่นที่พระองค์จะทรงปกครอง หีบพันธสัญญาเป็นหีบที่ตกแต่งอย่างวิจิตรบรรจงและสร้างขึ้นอย่างประณีต มีรายละเอียดการสร้างขึ้นในอพยพ 25 (ภาพถ่าย) เป็นสถานที่ที่พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้า “ประทับ” และได้พบกับพวกเขา (จะพูดถึงเรื่องนี้ทีหลัง) สูงประมาณ 27 นิ้ว กว้าง 27 นิ้ว และยาวประมาณ 45 นิ้ว รูปหีบนี้ไม่ใช่หีบจริงๆ นะ ถึงแม้อินเดียนา โจนส์จะพยายามตามหาหีบที่หายไป แต่มันก็ยังคงหายไป 😊 - มันหายไปประมาณ 2,500 ปีแล้ว มันถูกออกแบบให้แขวนไว้ระหว่างเสาสองต้น ซึ่งคนของฉินจะใช้ถือไว้ทั้งสองข้างเวลาที่พวกเขาเดินไป

ต่อมา เมื่อพระวิหารถูกสร้างขึ้นโดยกษัตริย์โซโลมอน พระราชโอรสของดาวิด หีบพันธสัญญาจะตั้งอยู่ในห้องชั้นในสุดของพระวิหาร ซึ่งปกติเรียกว่า “ห้องบริสุทธิ์ที่สุด” ก่อนหน้านั้น หีบพันธสัญญาจะตั้งอยู่ในสถานที่ชั่วคราวต่างๆ แม้กระทั่งในบ้านส่วนตัวบางหลัง (อย่างที่เรารู้กันในวันนี้) ดังนั้น เมื่อคุณมีแขกมาทานอาหารเย็น พวกเขาจะเห็นกล่องใบนี้อยู่ที่มุมห้องนั่งเล่นของคุณ และพวกเขาจะถามว่า “มีอะไรอยู่ในกล่อง?” แล้วคุณก็พูดว่า “โอ้ รู้ไหม... พระเจ้า” และแน่นอน ถ้าคุณเป็นคนที่ทำกล่องหาย และพระเจ้าอยู่ในนั้นจริงๆ นั่นก็เป็นภาระหนักมากที่ต้องแบกรับ รู้ไหม? ใครอยากจะสูญเสียพระเจ้าไป?

ตอนนี้: เราคงพูด และพวกเขาก็เห็นด้วยว่า พระเจ้าไม่สามารถถูกเก็บไว้ในกล่องได้จริงๆ พวกเขาไม่เชื่อว่าพระเจ้าถูกบรรจุอยู่ในหีบพันธสัญญา และตอนนี้พระเจ้าย้ายไปแล้ว 2,500 ปี แต่นี่คือตัวแทนอันศักดิ์สิทธิ์และเป็นรูปธรรมของการประทับอยู่ของพระเจ้า ผมคิดว่าสิ่งที่ใกล้เคียงที่สุดที่เราเข้าใจได้ในปัจจุบันคือองค์ประกอบของพิธีศีลระลึก เราเชื่อว่าการประทับอยู่ของพระเจ้าอยู่ในพวกเขา พวกมันไม่ใช่แค่สัญลักษณ์ของพระเจ้า แต่มันไม่เหมือนกับการที่เรานับถือศาสนาต่างๆ พระเจ้าจะหายสาบสูญไป เพราะพระองค์สถิตอยู่ในธาตุเหล่านั้น และอยู่ในนั้นเท่านั้น พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในธาตุต่างๆ

ในทางจิตวิญญาณ แต่พระองค์ยังทรงสถิตอยู่ในนิรันดร์กาลบนบัลลังก์ของพระองค์ และทั่วทั้งโลกในแบบเฉพาะของพระองค์โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าไม่สามารถถูกบรรจุอยู่ในกล่องได้ แต่หีบพันธสัญญาที่ศักดิ์สิทธิ์และควรได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพอย่างสูงสุด มันคือสถานที่ที่สวรรค์บรรจบกับโลก เป็นที่ที่พระเจ้า “ประทับ” อยู่เบื้องหน้าพวกเขา ฝาทิบนั้นแท้จริงแล้วเรียกว่า “บัลลังก์แห่งพระเมตตา” ซึ่งพระเจ้าทรง “ประทับ” มีรายละเอียดเฉพาะเจาะจงในอพยพบทที่ 25 ไม่เพียงแต่เกี่ยวกับตัวหีบเท่านั้น แต่ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไปแล้วเมื่อครู่นี้ แม้แต่วิธีการแบกหีบ - แขนวไวนบนเสาสองต้นซึ่งจะแบกไปในแนวนอนกับพื้น วิธีที่อธิบายไว้ใน การแบกหีบในที่นี้ไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่ง มันถูกกลิ้งไปบนเกรียน ซึ่งเป็นวิธีการที่พวกเขาได้รับมาจากชาวฟิลิสเตีย (ดู 1 ซามูเอล 6) ดังนั้น มันถูกจัดการอย่างไม่เหมาะสมและแบกอย่างไม่ใส่ใจมากกว่าด้วยความเคารพ ให้เราอ่านต่อ ข้อ 6-8

ดังนั้น การพิพากษาค้างนี้จึงเกิดขึ้นกับอุซซาห์ และมันให้ความรู้สึกที่รุนแรงเกินไปสำหรับเรา แต่มันไม่ใช่แค่เกี่ยวกับเขา แม้ว่าเขาจะแบกรับโทษ มันไม่ได้เกี่ยวกับช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง แต่เกี่ยวกับการที่พวกเขาทั้งหมดไม่สนใจหีบ และโดยพื้นฐานแล้ว ไม่สนใจพระเจ้าและการประทับของพระองค์ กับพวกเขา นี่คือนิสัยที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เป็นที่ซึ่งการสถิตอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้ามาพบกับพวกเขา และเป็นศูนย์กลางของการนมัสการของพวกเขา

การลงโทษของพระองค์ยังเป็นเครื่องเตือนใจว่าบาปต่อพระเจ้านั้นเป็นเพียงบาปต่อพระเจ้า (บาปต่อพระเจ้า!) และความรู้สึกของเราเกี่ยวกับบาปและผลกระทบใดๆ ของบาปนั้นไม่เกี่ยวข้องเลย จริงอยู่ เราถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า... แต่เรากลับไม่ได้บรรลุถึงพระสิริของพระองค์อย่างสิ้นเชิง พระเจ้าคือพระเจ้า พระองค์คือผู้ประทับบนบัลลังก์ พระองค์คือผู้กำหนดมาตรฐาน พระองค์คือผู้บริสุทธิ์และบริสุทธิ์... และเมื่อเราทำบาป เราก็ก้าวบาปต่อพระองค์ มันเป็นเรื่องใหญ่ ดังนั้น การอยู่ในที่ประทับของพระเจ้า (ไม่ว่าจะอยู่กับหีบพันธสัญญา ที่นี้ในโบสถ์ หรือในธรรมชาติ) จึงเป็นการกระทำแห่งพระคุณ หมายความว่า เราเป็นมนุษย์ผู้ทำบาป และเราสมควรได้รับโทษของอุซซาห์ พวกเขาก็ก็นสมควรได้รับเช่นกัน และเราตายทางกาย แต่เรามีชีวิตฝ่ายวิญญาณชั่วนิรันดร์ผ่านทางพระเยซู เราโชคดีที่พระเยซูทรงรับการพิพากษานั้นไว้กับพระองค์เอง เมื่อเรากลับใจจากบาปของเราและวางใจในพระเยซูเพื่อการให้อภัยของเรา พระองค์จะทรงรับสิ่งที่เราปรารถนา ve. นั่นคือพระเมตตา และเราได้รับพรแห่งชีวิตนิรันดร์เพราะการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ซึ่งล้วนเป็นพระคุณ เราได้อยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า นั่นคือพระคุณ ดังนั้น การตายของอุซซาห์จึงเป็นการปลุกพวกเขาและเราให้ตื่นขึ้น เกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและความบาปของเราที่มีต่อพระองค์ และความหมายของการดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์กับพระองค์ ความรู้สึกของเราต่อบาปนั้นไม่สำคัญ สิ่งสำคัญคือพระเจ้าทรงนิยามบาปนั้นอย่างไร อ่านต่อ: ข้อ 9-16

ดังนั้น หีบพันธสัญญาจึงอยู่ระหว่างทางไปยังเยรูซาเล็ม (เมืองดาวิด)
แต่การเดินทางต้องหยุดชะงักไปสองสามเดือนเนื่องจากการตายของอุซซาห์
ดาวิดไม่ต้องการให้หีบพันธสัญญาอยู่ใกล้ตัวเขาในเยรูซาเล็ม
แต่กลับทิ้งหีบพันธสัญญาไว้กับโอเบด-เอโดม ชาวกัท เขาทำในสิ่งที่กษัตริย์ดาวิดไม่ต้องการทำ
นั่นคือ ยึดหีบพันธสัญญาไปหลังจากที่อุซซาห์สิ้นพระชนม์เพราะปฏิบัติต่อหีบพันธสัญญาอย่างไม่ดี
เขาเป็นวีรบุรุษ ฉันรู้ว่าดาวิดเป็นชื่อที่คนนิยมเรียกกัน แต่ถ้าคุณกำลังตั้งครุฑลูกชายอยู่ล่ะก็
โอเบด-เอโดม ชาวกัท ก็น่าพิจารณาเช่นกัน
ต่อมาเขาทำหน้าที่เป็นคนเฝ้าประตูและผู้นำนมัสการในพระวิหาร ในพระคัมภีร์วันนี้
พระคัมภีร์กล่าวว่าเขาได้รับพรจากพระเจ้าสำหรับการสร้างหีบพันธสัญญา
เราไม่รู้ว่ามันมีลักษณะอย่างไร
แต่เขาก้าวออกไปด้วยศรัทธาและนำหีบพันธสัญญาเข้าไปในบ้านของเขา
และพระเจ้าก็อวยพรเขาสำหรับเรื่องนี้

แล้วดาวิดก็ไปเอามันมาอีกครั้ง และครั้งนี้ พวกเขาได้เรียนรู้บทเรียนแล้ว:
ไม่มีเกรียนห้ามหีบพันธสัญญาแบบใหม่อีกต่อไป...พวกเขากำลังกลับไปใช้วิธีการแบบเก่า
กลับไปใช้วิธีที่พระคัมภีร์กำหนดไว้ พวกเขาแบกมันไว้ระหว่างเสาสองต้น
ฉันรู้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้ลงรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการแบกมัน
แต่เห็นได้ชัดว่ามันไม่ได้กลิ้งอยู่บนเกรียนอีกต่อไป พระคัมภีร์กล่าวว่าพวกเขากำลังแบกมันอยู่
พวกเขาใช้เวลาสามเดือนนั้น ประเมินทุกสิ่ง กลับไปอ่านอพยพบทที่ 25 เรียนรู้จากความผิดพลาด
และกลับมาสู่วิถีทางของพระเจ้า

การที่พวกเขาเดิน 6 ก้าว แล้วพักเพื่อสรรเสริญพระเจ้านั้น อาจไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรนัก
บางคนอาจตีความว่าเป็นสัญลักษณ์ของ 6 วันแห่งการสร้างโลก ตามด้วยวันพักผ่อน อาจจะใช้
แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเดินตามแบบแผนนี้ตลอดทางไปจนถึงเยรูซาเล็ม
อาจเป็นเพียงเพราะพวกเขาเดินก้าวแรกด้วยความระมัดระวัง
ด้วยความยำเกรงพระเจ้าอย่างศักดิ์สิทธิ์ เพราะอุซซาห์สิ้นพระชนม์เมื่อไม่กี่เดือนก่อน
(ก้าวแรก...ทุกคนยังอยู่กับเราไหม? ก้าวต่อไปกันเถอะ!) – และหลังจาก 6 ก้าว พวกเขาก็อธิษฐานว่า
"โอเค เรารอดแล้ว...ไม่มีใครตาย...มานนมัสการพระเจ้ากันเถอะ" นั่นคือสิ่งที่พวกเขาทำ

จากนั้นพวกเขาก็เดินต่อไป ดาวิดกำลังนำขบวนแห่นมัสการ
โดยพื้นฐานแล้วเขากำลังทำเช่นนั้นในชุดที่ไม่น่าอภิรมย์ที่สุดของเขา นั่นคือเอโฟดผ้าลินิน
มันไม่เทียบเท่ากับการเดินรำในชุดชั้นในของเขาเลย...และแน่นอนว่าเขาไม่ได้เดินรำเปลือยกายต่อ
หน้าพระเจ้าอย่างที่บางคนเข้าใจ ขณะที่เขานำขบวนแห่นี้ ดูเหมือนว่าเรื่องนี้จะมาจากข้อ 20
ที่มีคาล ภรรยาของเขา – แม้ว่าเธอจะถูกกระชากเป็น "ธิดาของชาอูล"
ซึ่งน่าจะหมายถึงการเปรียบเทียบกับ การเดินรำแบบเด็กของดาวิด
แม้ว่าตอนนี้เขาจะเป็นกษัตริย์แล้วก็ตาม...
รวมถึงการเชื่อมโยงเธอเข้ากับ ความกังวลอย่างมากของชาอูลเกี่ยวกับวิธีที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับเขา
ดังนั้นเธอจึงมีปัญหาดียวกัน – เธอกล่าวในข้อ 20 (ประชิดประชันในวลีแรก) ว่า
"กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงให้เกียรติพระองค์เองในวันนี้
ทรงเปิดเผยพระองค์ในวันนี้ต่อหน้าเหล่าสาวใช้ของข้าราชบริพารของพระองค์
เหมือนคนหยาบคายคนหนึ่งเปิดเผยพระองค์อย่างไม่ละอาย!" (2 ซามูเอล 6:20)

อย่างไรก็ตาม พระองค์ไม่ได้ "เปิดเผย" พระองค์จนถึงขั้นเปลือยกาย
พระองค์ทรงเปลื้องผ้าเหลือเพียง "เอโฟดผ้าลินิน"

ซึ่งไม่ได้ช่วยให้เราเข้าใจได้อย่างแท้จริงว่าพระองค์กำลังสวมอะไรอยู่ พวกคุณมีแบบนี้อยู่ในตู้เสื้อผ้ากันบ้างไหม? ไม่มีเลย เท่าที่ผมคิดไว้ แต่โดยพื้นฐานแล้ว มันเป็นชุดชั้นในแบบบางไม่มีแขนที่มักจะสวมไว้ใต้เสื้อคลุม เช่น เสื้อคลุมของกษัตริย์ แต่เอโฟดก็เป็นชุดที่ปุโรหิตสวมใส่สำหรับหน้าที่ปุโรหิตเช่นกัน มันไม่ดูมีเกียรติ ปุโรหิตไม่ได้นำผู้คนมานมัสการในชุดที่ศักดิ์สิทธิ์ แต่มันเป็นการแสดงออกถึงความถ่อมตนต่อหน้าพระเจ้าในขณะที่พวกเขาบอกระชาการของพระเจ้านมัสการ

และนั่นคือเหตุผลที่ดาวิดสวมมันที่นี่ เขาไม่ใช่ปุโรหิต แต่ที่นี่เขาสวมชุดปุโรหิตขณะนำผู้คนแบกหีบพันธสัญญาเข้าสู่เยรูซาเล็ม การถอดเครื่องทรงกษัตริย์ทั้งหมดออก รวากับพระองค์กำลังตรัสว่า "กษัตริย์ที่แท้จริงไม่ใช่ข้า แต่ทรงสถิตอยู่ในหีบพันธสัญญา/ซึ่งหีบพันธสัญญาเป็นตัวแทน...พระเจ้าและการประทับอยู่ของพระองค์คือสิ่งสำคัญ...พระองค์คือกษัตริย์ที่แท้จริง และนั่นคือบัลลังก์ที่แท้จริง เสื้อผ้าของข้าเทียบไม่ได้เลยกับเครื่องราชกกุธภัณฑ์ของพระเจ้า นี่ไม่ใช่เรื่องของข้า แต่มันเป็นเรื่องของพระเจ้า" นั่นคือสิ่งที่พระองค์กำลังแสดงให้เห็น ขณะที่กำลังถอดเสื้อผ้าเหลือเพียงเอโฟดผ้าลินิน

ดังที่ข้าได้กล่าวไปแล้ว มีคาล ภรรยาของเขา ได้ตำหนิพฤติกรรมของเขา ว่านั่นไม่ใช่กษัตริย์ ความสุภาพเรียบร้อยไม่ใช่ประเด็นสำคัญ เธอกังวลเพียงเรื่องฐานะและภาพลักษณ์ของเขา จำไว้ว่านั่นคือสิ่งที่กษัตริย์ชาอูล พระบิดาของเธอ กังวล ดาวิดไม่ได้สนใจเรื่องนั้น เขาบอกกับเธอว่าโดยพื้นฐานแล้ว เขาเป็นกษัตริย์ เขาสามารถแต่งกายตามที่ปรารถนา และเขาต้องการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า...และประชาชนก็ยังคงเคารพเขาในฐานะกษัตริย์ ไม่ใช่เรื่องบัลลังก์ของเขาหรือตำแหน่งของเขาหรืออำนาจของเขาหรืออะไรก็ตาม... เขาอยู่ที่นั่นกับผู้คนเพื่อสรรเสริญพระเจ้า...เด่นรำกับพวกเขาอย่างแท้จริง เพราะความยินดีที่พวกเขาได้รับ ณ หีบพันธสัญญาที่กำลังจะกลับบ้าน

ดังนั้น เมื่อนำทั้งหมดนี้มารวมกัน เราจะเห็นในบทนี้ว่าหัวใจของการนมัสการคืออะไร การนมัสการที่แท้จริงเกิดจากจิตใจที่จดจ่ออยู่ที่ความบริสุทธิ์ การประทับอยู่ และพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่ความภาคภูมิใจหรือการปฏิบัติของมนุษย์ ความภาคภูมิใจและการปฏิบัติของมนุษย์แทรกซึมเข้าไปในวิธีที่พวกเขาแบกหีบพันธสัญญา พวกเขาไม่ได้แบกหีบตามวิธีของพระเจ้า แต่พวกเขาแบกตามวิธีของชาวฟิลิสเตีย พวกเขาเพิกเฉยต่อพระวาระของพระเจ้า ซึ่งเป็นอันตราย พระวาระของพระเจ้าเป็นบทเรียนสำหรับเราในการนมัสการ โดยจำไว้ว่าการนมัสการเป็นมากกว่าการร้องเพลง และมากกว่าหนึ่งชั่วโมงในวันอาทิตย์ เราถูกเรียกให้นมัสการตลอดเวลา

โรม 12:1 (พันธสัญญาใหม่) กล่าวว่า "...จงถวายร่างกายของท่านเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์ และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการฝ่ายวิญญาณของท่าน" วลีสำคัญคือ "เครื่องบูชาที่มีชีวิต" "ท่านทั้งหลาย" ขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ จะถูกถวายแด่พระเจ้าในการนมัสการ คุณไม่ได้กดปุ่มหยุดชีวิตเพื่อนมัสการ คุณไม่ได้นมัสการเพียงเวลาที่กำหนด หรือเมื่ออยู่ในสถานที่ที่กำหนด เช่น อาคารโบสถ์... มันเป็นแบบนี้ตลอดเวลา ดังนั้น พระวาระของพระเจ้าบอกเราเรื่องนี้ และเราไม่ต้องการละเลยพระวาระของพระเจ้า พวกเขาได้ทำเช่นนั้นไปแล้วก่อนหน้านี้ในข้อนี้ และผลที่ตามมา ก็เกิดขึ้น เราต้องการถวายเกียรติแด่พระเจ้าและนมัสการพระเจ้าจากใจจริง

ดังนั้น การนมัสการจึงมีศูนย์กลางอยู่ที่ความเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง นั่นคือความบริสุทธิ์ การประทับอยู่ และพระคุณของพระองค์ และได้รับการถ่ายทอดผ่านพระวาระของพระองค์ขณะที่เรานมัสการพระองค์ตลอดเวลา เรายังเห็นว่าการนมัสการนั้นเปี่ยมด้วยความยินดี ดาวิดเต้นรำต่อหน้าพระเจ้า ผู้คนกำลังสรรเสริญพระเจ้าขณะที่พวกเขาเข้าและออกจากเยรูซาเล็ม นี่ฟังดูคล้ายกับนิยายเพนเทคอสต์มากกว่านิยายเพรสไบทีเรียน ถ้าคุณถามฉัน ฉันรักมรดกนิยายเพรสไบทีเรียนของเราและเทววิทยาที่หนักแน่นตามพระคัมภีร์ ความเชื่อของเราไม่ได้หยั่งรากลึกในความรู้สึก หรือการมีบรรยากาศที่ดีผ่านแสงไฟและหมอก หรือการปลุกเร้าฝูงชน...แต่เราหยั่งรากลึกในพระวาระของพระเจ้า และได้รับการฟื้นฟูด้วยการเปลี่ยนแปลงจิตใจของเรา ดังที่เปาโลเขียนไว้ในโรม แต่บางครั้งการนมัสการของเรา – ในวันอาทิตย์ หรือบางทีในชีวิตส่วนตัว – กลับติดอยู่ในความคิดของเรา และต้องการความชื่นชมยินดีในหัวใจมากกว่านี้อีกนิด บางทีอาจเป็นเพราะความภาคภูมิใจของเราเองที่เข้ามาขัดขวาง เช่น คำตอบของมีคาเอลต่อดาวิด... เราคิดว่าเราต้องมีศักดิ์ศรี เพราะอารมณ์ความรู้สึกไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าเคารพอย่างแท้จริง คุณเคยดูวิดีโอของตัวเองหลังจากผ่านไปไม่กี่สัปดาห์ หลายเดือน หรือหลายปี หลังจากที่คุณแสดงอารมณ์ออกมาอย่างไม่ยับยั้งหรือไม่? คือ คุณดูอะไรแบบนั้น แล้วคุณอาจจะคิดว่า “โอ้ นี่มันน่าอายจริงๆ”

แต่บางทีเราอาจต้องการความชื่นชมยินดีที่แสดงออกมากขึ้นในการนมัสการของเรา – ในวันอาทิตย์และตลอดสัปดาห์ที่เหลือด้วย บางทีเราอาจต้องปล่อยวางบ้าง และอย่าไปกังวลว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร... เพราะเมื่อเรากังวลเรื่องนั้น นั่นคือความภาคภูมิใจที่พุดกับเรา บางทีเราอาจต้องการอารมณ์ความรู้สึกที่มากขึ้นอีกนิด การเต้นรำที่มากขึ้นอีกนิด การเขยิ่รที่มากขึ้นอีกนิด การเปล่งเสียง “ฮาเลลูยาห์และอาเมน” อย่างเป็นธรรมชาติมากขึ้นอีกนิด อาเมน? 🙌 ลองเปลือ่กชั้นนอกออกอีกนิด และปล่อยให้จิตวิญญาณภายใน – ที่ซึ่งพระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงเรา – ระเบิดออกมาในการนมัสการ ดาวิดแสดงให้เห็นหัวใจทั้งหมด ณ ที่นี้ ท่านเพียงยอมจำนนต่อพระเจ้าในการนมัสการ – ไม่ใช่ในฐานะกษัตริย์ที่สวมอาภรณ์อันเหมาะสม แต่ในฐานะมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า สวมเอโฟดของพระองค์ ท่านไม่ได้สนใจว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร ท่านเพียงต้องการสรรเสริญพระเจ้าด้วยสุดหัวใจ สุดจิต สุดกำลัง และสุดกำลัง ผมชอบมัน และมันเปี่ยมไปด้วยความปิติยินดีอย่างเหลือเชื่อ

คุณน่าจะทุกอย่างมารวมกัน และนี่คือหัวใจของการนมัสการ การนมัสการที่แท้จริงนั้นเกิดจากจิตใจที่มุ่งเน้นที่ความบริสุทธิ์ การประทับอยู่ และพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่จากความภาคภูมิใจหรือการกระทำของมนุษย์ เดวิดแสดงให้เห็นสิ่งนี้ที่นี่ ผมหวังว่าคุณจะสามารถนมัสการพระเจ้าในลักษณะนั้นได้ ไม่ใช่แค่ที่นี่ในวันอาทิตย์ แต่ตลอดเวลา การนมัสการไม่จำเป็นต้องหยาบคายหรือยั่ดเยียดให้ผู้อื่น แต่การนมัสการของเรา ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า สามารถแสดงออกได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และท้ายที่สุดแล้ว นั่นคือเสน่ห์ ผู้คนถูกดึงดูดเข้าหาผู้ที่มั่นใจในสิ่งที่พวกเขาเชื่อ การนมัสการที่แท้จริงนั้นน่าดึงดูดใจ... ความเชื่อที่แท้จริงนั้นน่าดึงดูดใจ เราทำเช่นนี้ก่อนเพื่อประโยชน์ของความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าและเพื่อเป็นที่พ่อพระทัยของพระองค์...

แต่เราถูกเรียกให้ส่องแสงแห่งพระเยซูเพื่อที่ผู้อื่นจะถูกดึงดูดเข้าหาและถวายเกียรติแด่พระบิดาของพวกเราในสวรรค์... และประการที่สอง การนมัสการของเราก็สามารถทำเช่นนั้นได้เช่นกัน

ขอให้เรานมัสการพระเจ้าด้วยจิตใจที่เปี่ยมด้วยความยินดี ซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่ความบริสุทธิ์
การประทับอยู่ และพระคุณของพระเจ้า นั่นคือสิ่งที่เราต้องการแบ่งปันกับผู้อื่น
เพื่อที่เราจะนำผู้คนไปสู่พระเยซู ที่ซึ่งเราอาศัย ทำงาน และเล่น และความจริงก็คือ
สิ่งที่พระเยซูทรงกระทำบนไม้กางเขนนั้นคุ้มค่ากับการนมัสการด้วยความยินดีทุกหยดที่เรามี ดังนั้น
ให้เรานมัสการพระองค์จากใจจริง อธิษฐานกันเถอะ...อาเมน